СІЧЕНЬ
1973
Київ

Рік видання 47-й
№ 1 (899)
Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

«У нашого Омелечка невеличка сімеєчка...»

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ДОБРІ ДІТИ

— Якщо, мамо, вас тут хто зобидить, — ви нам тільки напишіть — і буде він бєдний!

Давайте будемо панькатися...

Для повного щастя громадянину Лавриненку бракувало даху над головою. Правду кажучи, дах був, але толевий. А хотілося мати шиферний. Заодно і глиняні стіни цеглою обкласти. Подібне бажання не давало спокою і двом його сусідам — Бровкові і Ґубанову.

На очах громадян Бровка, Ґубанова і Лавриненка у Дніпропетровську виростали цілі житлові масиви. Тому вони небезпідставно вважали, що тисяча-друга цеглин, кілька сотень листів шиферу знайдеться і для них.

Але в різних будівельних і ремонтно-будівельних організаціях їх зустрічали без особливого ентузіазму:

— Приватному сектору матеріалів не відпускаємо. От якби ви мешкали в комунальній квартирі — тоді інша справа. А ви — приватники.

Отак і жили б сусіди, не відчуваючи повноти щастя, якби одного вечора не вичитали у місцевій газеті, що ремонтно-будівельне управління обласного управління побутового обслуговування приймає від населення замовлення на ремонт дахів і будинків, будівництво нових, виготовлення столярних виробів.

Наступного ранку вони вже сиділи у кабінеті начальника управління товариша Колесника.

— Замовлення візьмемо, — сказав т. Колесник.— Але не знаю, чи виконаємо. Немає у нас матеріалів. Доведеться чекати.

Рівно через тринадцять місяців, навесні, т. Колесник повідомив сусідів, що матеріали нарешті є, але знову доведеться чекати, бо немає робочої сили.

Громадяни Лавриненко, Губанов і Бровко небезпідставно злякалися, що в майбутньому може появитися робоча сила, але не стане матеріалів. Тому почали просити т. Колесника продати їм потрібну кількість цегли і шиферу.

— Не маємо права,— пояснив начальник. — Ми не торговельна, а ремонтно-будівельна організація. Ми будувати повинні, а за це платити треба.

— Ми заплатимо, — гаряче запевнили замовники.— Тільки б усе в дворі лежало.

— Платіть,— змилостивився т. Колесник. — І чекайте майстрів.

Громадяни Губанов і Лавриненко внесли в касу по 550 карбованців, громадянин Бровко — близько трьохсот.

Минуло ще півроку. І невідомо, що було б далі, якби у Дніпропетровську не жив активний дописувач до місцевих періодичних видань, Никодим Полікарпович, дописів якого ніхто не друкував.

Забіг він якось до свого знайомого, Василя Івановича Факаєва, який працював майстром у ремонтно-будівельному управлінні. Той саме підписував наряди на виконану роботу. Знічев'я зазирнув у них і Никодим Полікарпович. Зазирнув — і очам своїм не повірив.

Бо, якщо їм вірити, то муляри з бригади Короткого за один день вимурували будинки громадянам Лавриненку і Губанову. Ще більше вражали успіхи покрівельника Сорокіна. Протягом восьми годин (враховуючи і обідню перерву) він покрив шифером ці та ще кілька інших будинків, виконавши норму майже на тисячу процентів і заробивши при цьому більше сотні карбованців.

Никодим Полікарпович уже бачив, як у редакції йому вдячно тиснуть руку за те, що відкрив такого героя. Він вирішив ще й відповідно проілюструвати матеріальчик фотознімком: щасливі новосельці обнімають свого благодійника.

На його превелике здивування, екстраударник чомусь почав відмовлятися від слави. Але Полікарпович усе-таки повіз його в селище Крупське, до будинку номер 30 по провулку Черкаському, де мешкав громадянин Лавриненко. Саме на даху цього будинку, якщо вірити нарядам, Сорокін показував зразки ударної праці.

Але зробити знімок так і не вдалося. І не з технічних причин...

...Наступного ранку прозрілі сусіди, яким Никодим Полікарпович розповів усе по порядку, були в управлінні. В кабінеті, у кріслі начальника сидів незнайомий мужчина — Роман Борисович Мойсєєв. Виявилося, що т. Колесника перевели в заступники.

— Чому це я повинен вірити вам, а не документам? — сказав т. Мойсєєв громадянам Лавриненку, Губанову і Бровку.— Ось бачите — акт. А ось у ньому написано: об'єкт зданий з оцінкою «добре». А ось ваші підписи. Впізнаєте?

Вищезазначені громадяни не впізнали. І не тільки вищезазначені, а й багато інших. Бо за хитрим принципом: не мурувати, не штукатурити, а гроші за це одержувати «будували» і в селищі Крупському, і в селищі Фрунзенському, і в деяких інших.

— Ну то й що,— уже мені сказав т. Мойсєєв.— Це ж приватник! А з ним не варто панькатися.

Ой, ні, варто! Бо так званий приватник має на різні побутові блага такі ж права, як і мешканець комунальної квартири. І нічого віддавати його на відкуп шабашникам та спекулянтам.

Отож, давайте таки панькатися! А от із тими, хто на тому приватникові руки собі гріє, панькатися і справді не варто.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

ЗООАФОРИЗМИ

Цвіркунці при папірці.

Вовків у хрещені батьки не зовуть.

Кому день відкриття охоти, а дичині — Варфоломіївська ніч.

Лапа в меду не боляче б'є.

Общипаний, а кукурікає!

Від Павука втекла, а в меду втопилася.

Подаруй Ослові портфеля — овесноситиме.

Скільки разів збрехала Зозуля, а ми загадуємо.

Свиня біля Дуба завжди прокормиться.

Сьогодні Орлом, завтра — чучелом.

У беззубої Щуки — подвійний апетит.

Вшановуючи Лева, не забувай про власну гідність.

Микола ПОЛОТАЙ

Страшне перо не в гусака...

«Нилівна нічого доброго в житті не бачила, крім побоїв чоловіка».

(З твору учня 10 класу).
Надіслав О. БЕРЕЗІН.
м. Полтава.

* * *

«Список рабочих племсвиноферми на мило на март місяць».

(Із списку на одержання мила).
Надіслав В. ГАЙСТРУК.
с. Нове
Чернігівського району
Чернігівської області.

* * *

«До роботи ставився сумлінно, мало місце споживання спиртних напоїв у робочий час...».

(Із характеристики).

—

«За час мешкання в селищі за ним нічого не помічалося за виключенням пиятства».

(Із довідки-характеристики).
Надіслала Т. П. ДИСЬКА.
м. Миколаїв.

* * *

«Для мене невідомо чомусь ридакція перестала вміщати мої вирши і дописі я пишу хотя безграмотно но справедливо, прошу ізверніть увагу».

(Із листа до редакції).
Надіслав В. Р. ПОЛОТНЯК.
м. Бровари
Київської області.

* * *

«ОБЯВА!
т. граждани. Та корова шо жде тиля 4 роки лиса уже не продаеця в связку з появленням молочного ребенка.
Прошу дати спокойствия».

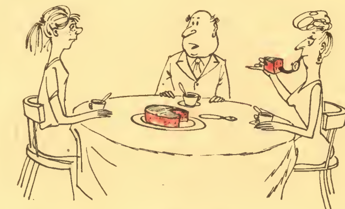
Надіслав Ю. САНЧКІВСЬКИЙ.
м. Полонне
Хмельницької області.

* * *

«На її утриманні одна дитина і чоловік-тракторист. Більше компрометуючих матеріалів сільська Рада не має».

(Із довідки).
Надіслав А. В. ДУДИК.
м. Черкаси.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Скільки разів говорив: коли місиш тісто, — знімай годинник!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Жителі села Заріка (Волинська область) у своєму листі до Перця повідомили, що через їхню річку Стохід немає містка.

Голова виконкому Любешівської райради тов. Велько повідомив, що районним відділом будівництва і експлуатації шосейних шляхів заготовлено відповідні матеріали для спорудження підвісного перехідного містка, який і буде збудовано найближчим часом.

★ Про те, що за розпорядженням голови колгоспу ім. Калініна (Гадяцький район) Галушки В. М. було замочено коноплі в одному з озер у заплаві річки Псьол, писалося в листі, що надійшов до Перця.

З Полтавської обласної інспекції по охороні природи повідомили, що за грубе порушення Закону про охорону природи голову колгоспу Галушку та головного агронома колгоспу оштрафовано — на 50 крб. кожного.

★ У листі колгоспників артілі «Червоний шлях» (Харківщина) розповідалося про те, що голова їхнього колгоспу Сердюк Т. К. та шофер Мітін Н. Т. у п'яному стані розбили колгоспного «Москвича».

Секретар Шевченківського РК КП України тов. Котляревський повідомив, що факти підтвердилися.

За допущену безгосподарність та вживання спиртних напоїв рішенням бюро райкому партії на Сердюка Т. К. накладено суворе партійне стягнення. Автомашину відремонтовано за рахунок винного — водія Мітіна Н. Т.

★ В одному з листів до редакції йшлося про те, як у колгоспі «Прогрес» (Сватівський район), проводжаючи колишнього голову колгоспу Гнилицького М. С. на пенсію, вирішили на згадку подарувати йому новеньку автомашину. Гнилицький одержав з колгоспної каси 5750 крб. для купівлі автомашини.

Як повідомив секретар Ворошиловградського обкому КП України тов. Лисицин, факти, вказані в листі, мали місце.

За рекомендацією Сватівського райвиконкому правління колгоспу вирішило на чергових зборах колгоспників відмінити постанову про преміювання Гнилицького, як прийняту незаконно.

Гнилицький повернув гроші колгоспові.

ВЕСЕЛИМ ОБ'ЄКТИВОМ

Фото О. ЛИКОВА

— Давай помиримось...

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 1 (899) (на украинском языке).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 2. XII. 1972 р. Підписано до друку 15. XII. 1972 р. БФ 37103. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 06690. Тираж 2 616 000 прим.

Індекс 74393

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Незвичайні ситуації

— Що ви дивитесь!! Штрафуйте негайно, я ж перейшла вулицю у недозволеному місці!..

Без слів

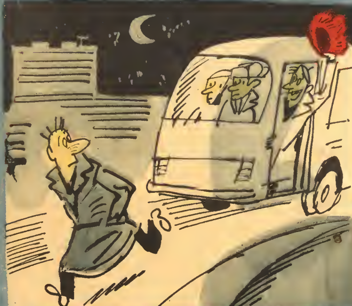
— Я з будинкоуправління. Це ви щойно дзвонили, що кран протікає!

— Допоможіть знайти всіх моїх жінок. Десять років від аліментів тікають....

— А чому це у вас на вітрині гірші овочі, ніж у магазині!

— Гей, чоловіче! Ви пижикову шапку забули!